

Το ευαγγελικό ανάγ-νωσμα της Κυριακής, έχει όμορφα μηνύματα (Ματθ. 6, 22-33). Εξάλλου, ο λόγος του Χριστού μόνο σωτή-ριος και ωφέλιμος α-ποβαίνει για την ανθ-ρώ πινη ύπαρξη. ...

Έχει άλλο άρωμα αυτός ο λόγος. Δεν έχει άρωμα ηθικής, καθώ ς το πρόσωπο του Χριστού, βρίσκεται πάνω από κάθε ηθική. Έχει άρωμα θεϊκό, άρωμα μας ζωής που βιώ νεται μέσα στη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας και δη στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, αλλά ζωής που επεκτείνεται στην αιωνιότητα. Και η πραγμάτωση της ζωής αυτής ξεκινάει από τη Θεία Ευχαριστία που αποτελεί την ταυτότητα, το «είναι», τα πάντα, τη μοναδικότητα, την πεμπτουσία της Εκκλησίας.

Ο Χριστός καθησυχάζει τις αγωνίες του ανθρώ που και με αγάπη του απευθύνεται. Ξεδιαλύει τις ανησυχίες του και θέτει τέλος στο καταστροφικό άγχος. Λέει ο Χριστός: «Μη μεριμνάτε για τη ζωή σας τι θα φάτε ή τι θα πιείτε, ούτε για το σώ μα σας τι θα φορέσετε. Δεν αξίζει η ζωή περισσότερο από την τροφή και το σώ μα από το ένδυμα; Κοιτάξετε τα πετεινά του ουρανού, ούτε σπείρουν ούτε θερίζουν ούτε αποθηκεύουν, και ο Πατέρας σας ο ουράνιος τα τρέφει. Δεν έχετε εσείς μεγαλύτερη αξία από αυτά;... Γνωρίζει ο Πατέρας σας ο ουράνιος ότι έχετε ανάγκη απ' όλα αυτά. Ζητάτε πρώ τα τη βασιλεία του Θεού και την δικαιοσύνη του και τότε όλα αυτά θα σας χορηγηθούν» (Ματθ. 6, 25-26, 32-33).

Αρχικά, εκείνο που εντυπωσιάζει είναι το γεγονός ότι ο Χριστός δεν καταδικάζει τα υλικά αγαθά. Δεν είναι μονοφυσίτης ο Χριστός. Δεν ενδιαφέρεται μόνο για την ψυχή, αγνοώ ντας το σώμα. Και τότε τί κάνει; Τα αφήνει όλα στον Θεό. Και προτρέπει τους ανθρώπους να αφήνουν όλες τις μέριμνες στον Θεό κι Εκείνος θα φροντίσει κατάλληλα για τον καθένα. Ο ορθόδοξος ανθρωπισμός δεν υποτίμησε ποτέ την ύλη. Αυτό αφορά γνωστικές και μανιχαϊστικές δοξασίες. Την υποτίμηση της ύλης, του σώματος, τη συναντάμε στον Πλάτωνα και στις Εννεάδες του Πλωτίνου. Ο Χριστός δεν υποτίμησε τη σωματικότητα. Αφήνει, όμως, τη μέριμνα του σώματος στον Θεό. Δεν το αρνείται, δεν το εξορκίζει.

Με τα λόγια του, ο Χριστός θέτει τον Ουράνιο Πατέρα εντός του σχεδίου της δημιουργίας του κόσμου αλλά και της μέριμνάς του. Τοποθετεί τον Θεό εντός της δημιουργίας των πάντων. Ο Θεός δεν δημιούργησε έναν κόσμο αφήνοντας τον στις τύχες του, ούτε κάποια ειμαρμένη έχει προσδιορίσει την πορεία και την έκβαση των πραγμάτων. Ο Θεός δημιούργησε την κτίση, τον άνθρωπο, το σύμπαν και φροντίζει για την εύρυθμη λειτουργία τους. Ακόμη κι αν δεχτούμε τη θεωρία της Μεγάλης Έκρηξης (Big Bang), κάποιος δημιούργησε την έκρηξη αυτή. Κάποιοι πιστεύουν πως το σύμπαν δεν έχει καμία αρχή (Stephen Hawking). Δηλαδή, έχει μία αρχή από το τίποτα; Σε μία τέτοια περίπτωση, μιλάμε για ένα σύμπαν που δεν ξεκίνησε ποτέ με οποιονδήποτε τρόπο, αιώνιο και πραγματικά άπειρο. Από την άλλη, ένα άπειρο σύμπαν, πρέπει επίσης να είναι θεμελιωδώς άγνωστο, άρα όχι επιστήμη, διερωτάται σε άρθρο της η επιστήμων συγγραφέας Natalie Wolchover. Εξάλλου, για τον άνθρωπο, σημασία δεν έχει το πώς δημιουργήθηκε ο κόσμος (τρόπος) αλλά ποια η σημασία του για τη ζωή του.

Πολλοί άνθρωποι πασχίζουν να αυξήσουν όσα έχουν και να αποκτήσουν περιουσία. Επικεντρώνουν στην ύλη, αγνοώ ντας πως δεν είναι μόνο ύλη. Αναζητούν τρόπους ώστε να αυξήσουν την περιουσία τους, ένα πιο μεγάλο και πολυτελές σπίτι, περισσότερα αγαθά απ' όσα τους αρκούν για να επιβιώσουν. Εκεί χάνεται το μέτρο και παραγκωνίζεται ο Θεός. Λογαριάζουν χωρίς τον Θεό αλλά και δεν Τον ευχαριστούν και δοξολογούν για όσα τους έχει χαρίσει, για τις ευεργεσίες Του, για την υγεία τους, την οποία, δυστυχώς, θεωρούν δεδομένη και γι' αυτό η προσοχή τους στρέφεται σε όσα κάποτε θα χάσουν. Ο Μ. Βασίλειος έχει γράψει έναν λόγο «Περὶ τοῦ μὴ προσηλῶσθαι τοῖς βιοτικοῖς», στον οποίο σημειώνει πως ακόμη κι αν συγκεντρωθεί άφθονος χρυσός στη ζωή των ανθρώπων, κάποτε, όταν εκείνοι φθάσουν στον θάνατο, ο χρυσός δεν θα θελήσει να εκδημήσει μαζί με τους κατόχους του. Και πως, ακόμη, εάν κάποιος αποκτήσει πάνω στη γη άπειρα στρέμματα και μεγαλοπρεπή σπίτια και κοπάδια από διάφορα ζώα και περιβληθεί όλες τις εξουσίες που υπάρχουν στους ανθρώπους, δεν θα τα απολαύσει αιώνια. Εμείς οι χριστιανοί καταντήσαμε μονοφυσίτες. Και η ανθρωπολογική αίρεση της βαθιάς πίστης, πλέον, πως η ύλη, η σωματικότητα μας είναι που έχει αξία, βαθαίνει το ρήγμα στη σχέση μας με τον Θεό. Έναν Θεό που έπλασε τον άνθρωπο και ως ψυχή ζώσα (Γέν. 2,7), επουδενί ως ύλη μόνο. Η Βασιλεία του Θεού; Απαγορευμένος καρπός. Λες και άλλη μία γυναίκα του Λωτ, συζητώ ντας για τον τρόπο μετοχής σ' αυτή, θα μετατραπεί σε στήλη άλατος. Κι όμως, ο Χριστός προέτρεψε για τη μέριμνα της Βασιλείας του Θεού και της θείας δικαιοσύνης. Κι όλα αυτά, σ' έναν κόσμο όπου βγάλαμε τον Θεό από το κάδρο της δημιουργίας, πιστέψαμε, περισσότερο, στους ανθρώπους αγνοώ ντας τη θεία μέριμνα και τη θεία

δικαιοσύνη, κοπιάζοντας να γεμίσουμε τις αποθήκες με φθηνή ύλη που σκορπίζεται στο πέρασμα του χρόνου, εστιάζοντας στην εξύψωση της σωματικότητας, απαλλαγμένης από την ιερότητα της ψυχής, του σώματος, ολάκερης της ανθρωπίνης ύπαρξης. Κι από πάνω; Εκβιάζουμε τον Θεό με τους πιο χυδαίους τρόπους.

π. Ηρακλής Αθ. Φίλιος (Βαλκανιολόγος, Θεολόγος)
Εφημέριος Ι. Ν. Αγίου Δημητρίου Διάβας